

PSIHOLOGIE DEZVOLTĂRII

SINGURĂTATEA ÎN RÂNDUL ADOLESCENȚILOR

LONELINESS IN ADOLESCENTS

CZU: 159.922.736

DOI: 10.5281/zenodo.4299881

Delia-Iuliana BÎRLE

conf. univ. dr. habil., Universitatea din Oradea, România

Larisa-Georgiana MAGHIARI

masterand, Universitatea din Oradea, România

Rezumat

Singurătatea este o experiență tristă, prezentă din ce în ce mai des în rândul adolescenților și de aceea această temă de interes merită o dezvoltare și o analiză mai profundă. Prezentul studiu a examinat sentimentele de singurătate ale adolescenților sub cele două aspecte, singurătatea în general și singurătatea în context. Am presupus că sentimentele de singurătate diferă la adolescenții care fac parte din familii monoparentale, respectiv biparentale. De asemenea, am dorit să verificăm modul în care comunicarea părinte-adolescent corelează cu sentimentele de singurătate. Eșantionul studiului este format din 161 de subiecți, studenți de anul 1 și elevi de clasa a XII-a, cu vârste cuprinse între 18 și 20 de ani. Rezultatele indică faptul că singurătatea în context și singurătatea în general corelează în mod negativ cu comunicarea părinte-adolescent și că aceasta diferă în cazul adolescenților din familii monoparentale și biparentale, în sensul că este mai accentuată la cei din familii monoparentale.

Cuvinte-cheie: singurătate, singurătate generală și contextuală, familie monoparentală, comunicare părinte-adolescent

Abstract

Loneliness feelings are very sad experiences often existing in adolescents lives and for that reason they are a subject of interest that needs to be developed and deeply analysed. The present study examined the loneliness feelings in general and in contexts. The Research question is if there our differences regarding loneliness feelings in adolescents from complete families and from single parent families. Also, we were interested in the relationship between the quality of parent-adolescent communication and the loneliness feelings. The sample comprised 161 participants aged between 18-20. The results indicated that general and context loneliness feelings are negative correlated with the quality of parent adolescent relationship. In the case of the adolescents from single parent families we found higher intensity of loneliness feelings compared to those of the adolescents from complete families.

Keywords: loneliness, general and context loneliness feelings, single parent families, parent-adolescent communication

Singurătatea este o experiență emoțională tristă, chiar dureroasă, care se crede că rezultă din deficiențe în cantitatea sau calitatea relațiilor sociale ale cuiva [26], este un semnal de avertizare că relațiile sociale ale unei persoane sunt deficitare într-un mod important [16], sau că numărul interacțiunilor cu cei din jur este prea mic și/sau nu îndeajuns de profund și consistent în comparație cu aspirațiile [2]. Singurătatea este o problemă socială omniprezentă, experimentată universal, indiferent de rasă, sex, vârstă sau mediul cultural, dar s-a raportat că există o prevalență mai mare în rândul adolescenților [18].

Cele patru semnificații ale singurătății sugerează o progresare de la nemulțumirea ocazională a situației sale sociale, la nemulțumirea cronică și mai intensă, și în final, dacă lucrurile nu devin mai bune, la ură de sine și milă în raport cu sine [19].

Forme ale singurătății

Se poate distinge între *singurătatea cronică (structurală)* și *singurătatea temporară (circumstanțială)*. Singurătatea temporară este dată de împrejurările de viață, precum absolvirea unei școli și intrarea în alta, mutarea într-un alt oraș, un alt loc de muncă, pierderea unor persoane apropiate. Singurătatea cronică rezultă din inabilitatea de interacțiune și comunicare socială a cărei cauză poate fi plasată în deficite de afectivitate și de stil de atașament din copilărie [2]. Aproape toată lumea simte durerea singurătății în anumite momente. Aceasta poate fi scurtă și superficială sau poate fi acută și severă [10].

Vanhalst, Soenens, Luyckx, Van Pete-

gem, Weeks & Asher analizează în studiul lor dacă durata singurătății este un factor cheie în concilierea celor două perspective descrise mai jos [26]. Specific, gradul de cronicitate al singurătății este probabil să influențeze dacă un individ va răspunde în sensul reducerii singurătății sau în sensul perpetuării singurătății, în ceea ce privește incluziunea sau excluderea socială. Singurătatea temporară poate declanșa încercări de restabilire a obligațiilor sociale (reducerea singurătății), iar singurătatea cronică poate duce la procese neadaptative care vor interfera cu formarea legăturilor sociale și, la rândul lor, acestea contribuie la menținerea singurătății în timp. În cazul singurătății temporare, indivizii se pot confrunta o perioadă de timp cu acest sentiment, însă, de obicei, oamenii își găsesc prieteni și se integrează în colectivități. În cazul singurătății cronice, care poate avea ca și cauză deficite în stilul de atașament din copilărie, lipsa de preocupare față de copil cât și violență din partea adulților din preajmă, constituie premise favorabile pentru ca el să devină o persoană singuratică în general, de-a lungul vieții.

Tiwari clasifică singurătatea în trei tipuri în funcție de cauzele sale [24, pp.320-322]:

1. *Singurătatea situațională*: la aceasta contribuie mediul socio-economic și cultural;

2. *Singurătatea dezvoltării*: fiecare dintre noi are o dorință înăscută de intimitate și o nevoie de a fi legat de ceilalți, această nevoie fiind esențială pentru dezvoltarea noastră ca ființă umană. Mai există și un nivel mai mare de nevoie de

individualism, care este legat de cunoașterea și dezvoltarea propriului nostru *eu*, care necesită și o anumită solitudine. Pentru o dezvoltare optimă ar trebui să existe un echilibru între cele două. Atunci când o persoană nu este în măsură să echilibreze aceste nevoi în mod corespunzător, aceasta duce la pierderea sensului vieții, care la rândul său duce la singurătate. Insuficiențele personale, deficitul de dezvoltare, separații semnificative, sărăcia, regimul de viață și dizabilitățile fizice/psihologice duc adesea la singurătatea dezvoltării;

3. *Singurătatea internă*: la aceasta contribuie factorii de personalitate, locus of control, stresul, stima de sine scăzută, sentimentul de vinovăție sau lipsa de valoare și strategiile slabe de a face față situațiilor.

Contextul familial este unul în care e important să analizăm specificul sentimentului de singurătate la adolescenți. Familia este un grup primar compus dintr-o femeie, copiii pe care îi întreține și cel puțin un bărbat adult, uniți prin căsătorie, iar în unele cazuri și prin relații de rudenie este agentul de bază al socializării pentru copii [1, pp.1-13]. Familiile servesc adesea ca și cel mai important context social pentru dezvoltarea copilului, cele mai semnificative fiind relațiile complexe în care socializarea are mai mult de o singură direcție. Copiii nu sunt doar ființe sociale pasive care sunt modelate de mediul înconjurător. Ei sunt agenți activi care ajută la remodelarea mediului. Pe măsură ce copiii interacționează cu părinții, frații și alți membri ai familiei, simbolurile sunt schimbate, iar modelele comportamentale sunt co-create [8, pp. 275-302].

În familie cel mai important rol îl joacă părinții, însă din păcate, familiile mo-

noparentale, separate sunt din ce în ce mai frecvente [26]. Familia monoparentală poate rezulta ca urmare a unor experiențe diferite: divorț; decesul unuia dintre parteneri; cupluri cu copii, necăsătoriți; nașterea precoce a unui copil fără a se căsători cu tatăl copilului; decizia unor femei de a avea un copil în afara unei căsătorii legale [3]. Părintele singur are dublă responsabilitate, crește copilul și conduce familia de unul singur [11, pp.1560-1567]. Comunicarea părinte-copil îi implică pe părinți, copii dar și pe alți membri importanți ai familiei. Când comunicarea părinte-copil nu este eficientă, depresia copilului crește, ceea ce duce la dificultăți în gestionarea simptomelor [13].

O atenție deosebită trebuie acordată familiilor monoparentale rezultate ca urmare a divorțului, în special efectelor divorțului asupra dezvoltării copiilor. Apar mai multe tipuri de probleme, determinate de separarea partenerilor, care până nu demult, constituiau un cuplu sau o familie: singurătatea, depresia, dificultăți financiare, suferința provocată de despărțirea de propriii copii, suferința copiilor de a fi despărțiți de părinți [26, pp.1-39].

Monoparentalitatea afectează copiii și adolescenții pe plan psiho-emoțional. Adolescenții din familii monoparentale au raportat un nivel mai scăzut de satisfacție cu viața, nivel ridicat de angajare în diferite comportamente de risc (utilizarea de substanțe, delincvență, dependență de internet, gânduri suicidare) în comparație cu cei din familii complete. Aceste rezultate demonstrează în mod clar că adolescenții din familii monoparentale experimentează niveluri mai scăzute de bunăstare psihologică comparativ cu cei din familii sănătoase intacte [4, pp.143-164]. Pe de altă

parte, o relație bună părinte-copil după divorț îi poate ajuta pe copii să se simtă mai puțin singuri și să perceapă viața lor ca fiind mai puțin negativă.

Percepția copiilor și adolescenților asupra divorțului se schimbă odată cu vârsta. Dacă la vârsta copilăriei ei își asumă o parte semnificativă din responsabilitatea destrămării familiei și este asociat cu sentimente de tristețe și depresie, odată cu creșterea, tot mai mulți caută vinovăția la unul dintre părinți și pot simți furie față de un părinte sau față de ambii părinți [10].

În integrarea teoriilor existente cu privire la impactul separării părinților asupra dezvoltării copilului se sugerează că sunt implicate mai multe mecanisme. În primul rând, separarea conjugală influențează negativ bunăstarea părinților, care, la rândul lor, își diminuează rolurile de agenți de socializare. În al doilea rând, separarea conjugală creează de obicei dificultăți economice pentru familie. Părintele singur trebuie să lucreze mai mult ca urmare a dificultăților financiare, deci calitatea supravegherii părintești este în continuare diminuată. În al treilea rând, separarea conjugală duce la stresori în diferite domenii ale vieții, având influențe negative asupra eficienței parentingului, în general [22, pp.1-7].

Literatura de specialitate prezintă perspective diferite cu privire la relația dintre tipul familiilor și sentimentele de singurătate ale copiilor și adolescenților. Rezultatele studiului condus de către Garnefski & Diekstra au indicat faptul că, în general, adolescenții din familii monoparentale și cei din familii reîntregite (cu părinte biologic recăsătorit) au raportat singurătate, stimă de sine mai scăzută, mai multe simptome ale anxietății, o dispoziție mai

deprimată, mai multe gânduri suicidare, și, respectiv, mai multe tentative de suicid decât copiii din familii complete.

Într-un alt studiu s-a examinat singurătatea și nivelul de satisfacție cu viața, în general, în rândul copiilor ce provin din familii complete și din familii monoparentale. Datele studiului au arătat că singurătatea are efecte negative asupra satisfacției cu viața în rândul adolescenților cu părinți divorțați. Adolescenții cu părinți divorțați sunt, de asemenea, mai predispuși la singurătate. În concluziile acestui studiu au fost făcute câteva sugestii: informarea părinților cu privire la stările emoționale (singurătatea) pe care copilul le poate experimenta după divorț și încurajarea studenților de a participa la consilieri de grup sau individuale [15, pp. 201-208].

Scopul lucrării de față a fost de a examina dacă sentimentele de singurătate diferă la adolescenții din familii monoparentale și din familii complete și dacă aceste sentimente corelează cu probleme de comunicare părinte-adolescent.

Ipoteze

Ipoteza 1: Sentimentele de singurătate diferă la adolescenții din familii monoparentale și biparentale.

Ipoteza 2: Sentimentele de singurătate și calitatea comunicării adolescent-părinte corelează semnificativ.

Instrumente utilizate

1. *The Loneliness in Context Questionnaire for College Student* (Asher, Weeks & McDonald, 2010 apud Asher & Weeks, 2013) evaluează sentimentele de singurătate în contexte zilnice diferite (Weeks & Asher, 2012). Scala a demonstrat o consistență internă excelentă ($\alpha \geq .90$) și o bună stabilitate test-retest (Asher, Gorman, Guerra, Gabriel, & Weeks, 2013;

Asher, Weeks, & McDonald, 2010 apud Asher & Weeks, 2013).

2. *UCLA Loneliness Scale (Version 3 (Russell, 1996))* este un instrument ce măsoară gradul de singurătate. Scala are 20 de itemi iar itemii 1, 5, 6, 9, 10, 15, 16, 19 și 20 sunt itemi cu cotare inversă. Punctajele pentru fiecare item se însumează, iar scorurile mai mari indică grade mai mari de singurătate. Scala singurătății UCLA (versiunea 3) are un grad ridicat de fidelitate, coeficienții Alpha Cronbach au variat între .89 și .94. Scala de singurătate UCLA (versiunea 3) a demonstrat o corelație test-retest la 12 săptămâni de .73 [20, pp. 161-164].

3. *The Family Communication Scale* *Scala comunicării familiale* a fost dezvoltată de Barnes & Olson, 1982 (apud Rivadeneira & Lopez, 2017). Aceasta este, mai exact, o subscală și face parte din *The Parent Adolescent Communication Scale* (Barnes & Olson, 1982, apud Barnes & Olson, 1985), având două subscale, una ce măsoară gradul comunicării deschise în familie și una ce măsoară problemele

în comunicarea familială. Coeficienții de fidelitate Alpha Cronbach pentru subscale sunt .87, respectiv .78.

Participanți

Eșantionul a fost format din 161 de adolescenți (din care 99 au fost fete) cu vârste cuprinse între 18 și 20 de ani. Dintre cei 161 de adolescenți, 117 au fost studenți de anul 1 și 44 au fost elevi de clasa a XII-a. Eșantionul a fost format din 32 de persoane care fac parte din familii monoparentale și 129 care fac parte din familii complete.

Procedură

Participanții au fost invitați să facă parte din studiu în mod voluntar, iar invitația a fost făcută prin intermediul platformelor online (facebook, messenger). Chestionarele au fost transmise în Google Forms printr-un link atașat în conversație sau postat în diferite grupuri de studenți/elevi.

REZULTATE ȘI INTERPRETARE

În tabelul 1 se prezintă statistica descriptivă pentru tendința centrală, respectiv pentru împrăștierea datelor, precum și indicatorii de boltire și asimetrie.

Tabelul 1.

Statistica descriptivă pentru variabilele de cercetare

	Singurătatea în context	Singurătatea generală	Comunicarea părinte-adolescent
N	161	161	161
Media	23.05	52.22	34.22
Abatere standard	6.64	13.34	10.89
Asimetria (skewness)	.51	.40	-.49
Boltirea (kurtosis)	.16	-.61	-.70

Într-o primă etapă, au fost verificate diferențele de grup pentru variabilele cer-

cetării, în cazul de față diferențele de gen.

Tabelul 2.

Verificarea diferențelor de grup - cazul variabilei *gen*

	Grup	N	Media	Abatere standard	t	p
Singurătatea în general	băieți	62	52.69	14.51	-.35	.72
	fete	99	51.92	12.63		
Singurătatea în context	băieți	62	24.08	7.43	-1.55	.12
	fete	99	22.41	6.05		

Testul t pentru eșantioane independente indică lipsa unor diferențe semnificative, ceea ce înseamnă că fetele și băieții prezintă scoruri similare în cazul celor două variabile, singurătatea în general și singurătatea în context. Din acest motiv, analiza statistică se va putea realiza pe lotul întreg, cuprinzând fete și băieți.

Pentru testarea primei ipoteze, a fost folosit testul t pentru grupe independente. A fost comparat sentimentul de singurătate (generală și contextuală) la adolescenții proveniți din familii monoparentale, respectiv din familii complete. Tabelul 3 prezintă rezultatele acestor comparații.

Tabelul 3.

Compararea sentimentului de singurătate la adolescenții din familii monoparentale, respectiv din familii complete

	Tipul familiei	N	Media	Abatere standard	t	p
Singurătatea generală	monoparentală	32	56.75	13.26	2.16	.032
	completă	129	51.10	13.17		
Singurătatea în context	monoparentală	32	25.43	6.80	2.29	.023
	completă	129	22.46	6.49		

Atât singurătatea în general cât și singurătatea contextuală sunt semnificativ mai ridicate la adolescenții din familii monoparentale, comparativ cu cei proveniți din familii complete. Cu toate că numărul participanților din cele două loturi diferă semnificativ, abaterele standard arată o omogenitate destul de ridicată a rezultatelor în interiorul eșantioanelor.

Ipoteza 2: Sentimentele de singurătate și calitatea comunicării părinte-adolescent corelează semnificativ.

Sentimentul de singurătate în general este un predictor negativ pentru calitatea relațiilor de comunicare dintre părinte și adolescent. Am obținut un $r = -.454$, $p < .01$, semnificativ statistic, ceea ce arată că, pe măsură ce sentimentul de singurătate în general se accentuează, va scădea calitatea comunicării părinte-adolescent, și invers, cu cât este mai diminuat sentimentul de singurătate în general, cu atât crește calitatea comunicării dintre părinte și adolescent. Singurătatea contextuală este, de

asemenea, un predictor negativ pentru calitatea relațiilor de comunicare dintre părinte și adolescent. Valoarea coeficientului de corelație ($r = -.433, p < .01$) arată faptul că un nivel mai ridicat al sentimentului de singurătate în context se asociază cu un nivel mai scăzut al calității comunicării dintre părinte și adolescent, și invers, cu cât este mai diminuat sentimentul de singurătate în context, cu atât crește calitatea comunicării dintre părinte și adolescent.

Concluzii și discuții finale

Cele două ipoteze de cercetare au fost verificate, iar rezultatele permit să decidem asupra susținerii existenței unei relații între sentimentele de singurătate, generală și contextuală trăite de către adolescenți și calitatea comunicării acestora cu părinții. Așa cum indică valoarea coeficientului de corelație și sensul acestuia, relația de asociere este una negativă, sentimente accentuate de singurătate se asociază cu o calitate diminuată a comunicării adolescent-părinte, și invers.

De asemenea, putem susține ipoteza potrivit căreia sentimentele de singurătate, generală și contextuală, diferă la adolescenții proveniți din familii complete, respectiv la cei din familii monoparentale, în sensul că sentimentele de singurătate sunt mai accentuate la cei din urmă.

Rezultatele studiului realizat de Brage, Meredith & Woodward (1993) au indicat faptul că singurătatea corelează negativ cu nivelul relației de comunicare dintre mamă și adolescent [7, pp.685-693].

Într-un studiu condus de Selvaraj s-a examinat relația dintre comunicarea părinte-adolescent, pe de o parte, și singurătate pe de altă parte. În perioada adolescenței, lipsa de comunicare cu părinții crește riscul de singurătate printre adolescenți, și,

de asemenea duce la anxietate, gânduri suicidare, stimă de sine scăzută și o slabă capacitate de adaptare. În plus, cercetări recente au relevat că singurătatea joacă un rol crucial în dezvoltarea unei multitudini de tulburări psihologice în rândul adolescenților. În consecință, constatările ne oferă informații importante, cu privire la faptul că dacă membrii familiei au o comunicare sănătoasă cu adolescentul, acest lucru poate duce la încredere, stare de bine, la controlul singurătății. Aceste rezultate vehiculate în studiul condus de către Selvaraj (2015) sunt în concordanță cu rezultatele prezentului studiu, cu privire la relația dintre comunicarea părinte-adolescent și singurătate [20, 161-164].

Farahbidjari, Torabimilani, Ahmadi au examinat în cadrul unui studiu relația dintre modele de comunicare în cadrul familiei și sentimentele de singurătate, responsabilitate și comportamentul prosocial în rândul adolescenților. Rezultatele au indicat că există o corelație negativă semnificativă între modelele de comunicare și sentimentul de singurătate [12, 454-459].

Rezultatele prezentului studiu sunt în concordanță cu ceea ce Garnesfski & Dijkstra au indicat în studiul lor, faptul că, în general, adolescenții din familii monoparentale și cei din familii cu părinți vitregi au raportat un nivel mai ridicat al sentimentului de singurătate [13, 201-208]. De asemenea, datele studiului condus de Civitci, Civitci & Fiyakali au arătat că singurătatea are efecte negative mai mari asupra satisfacției vieții în rândul adolescenților cu părinți divorțați [10, 513-525].

Sunt necesare cercetări suplimentare pentru a putea oferi răspunsuri unor întrebări ce pot fi ridicate cu privire la rezultatele prezentului studiu: cum se modifică

relația dintre singurătate și comunicarea părinte-copil în cazul analizei separate, cu mama, respectiv cu tatăl?; cum arată această relație în cazul familiilor monoparentale, comparativ cu situația familiilor complete?; cum afectează timpul ce a trecut de la separare această relație?; cum arată singurătatea adolescenților din familii complete în funcție de calitatea relațiilor intrafamiliale etc.

Așadar, tema este departe de a fi epuizată, iar problema este una dinamică, în contextul în care locul și rolul familiei este în mod continuu în schimbare ca urmare a schimbărilor majore din societate, dar și ca urmare a schimbărilor privind rolurile în sânul familiei, unde tot mai mult rolurile tradiționale sunt înlocuite cu poziții de egalitate și relativă independență între parteneri.

Bibliografie

1. CIOBOTĂ, M. Familia monoparentală. *Universitatea Dimitrie Cantemir, Tîrgu Mureș, Facultatea de psihologie și științe ale educației. 1-13*. 2016.
2. NECULAU, A. *Manual de psihologie socială*. Iași: Editura Polirom. 2004.
3. VOINEA, M., APOSTU, I., CRISTEA, D. *Tipologia familiilor monoparentale din România. Raport al proiectului FMCVR*. 2015.
4. AMATO, P. R. Life-span adjustment of children to their parents' divorce. *The future of children. Children and divorce*. Vol. 4(1), 143-164. 1994.
5. ASHER, S. R. & WEEKS, M. S. Loneliness and belongingness in the college years. In COPLAN, R. J. & BOWKER, J. C. (Eds.) *The Handbook of Solitude: Psychological Perspectives on Social Isolation, Social Withdrawal, and Being Alone* (pp. 283-301). Chichester: John Wiley & Sons, Ltd. 2013.
6. BARNES, H.L. & OLSON, D. H. Parent-adolescent communication and the circumplex model. *Child Development*, Vol. 56(2), 438-447. 1985.
7. BRAGE, D., MEREDITH, W. & WOODWARD, J. Correlates of loneliness among midwestern adolescents. *Journal of Adolescence*, Vol. 28(111), 685-693. 1993.
8. BUSH, K. & PETERSON, G. Parent-Child relationships in diverse contexts. In
9. PETERSON, G. & BUSH, K. (2013). *Handbook of Marriage and the Family* (pp. 275-302). Oxford: Miami University. 2013.
10. CACIOPPO, J. T., & PATRICK, B. *Loneliness: Human nature and the need for social connection*. New York: W. W. Norton & Company. 2008.
11. CHANDA, K. & PUJAR, L. Parenting among intact and single parent families. *International Journal of Current Microbiology and Applied Sciences*. Vol. 8(4), 1560-1567. 2019.
12. CIVITCI, N., CIVITCI, A. & FIYAKALI, N. C. Loneliness and life satisfaction in adolescents with divorced and non-divorced parents. *Educational Sciences: Theory & Practice*, Vol. 9(2), 513-525. 2009.
13. COOK, R. M. Parent-adolescent communication and adolescent depression after a partial hospitalization program. *A dissertation presented to The Graduate Faculty of The University of Akron*. 2016.
14. FARAHBIDJARI, A., TORABIMILANI, F., AHMADI, S. The relation-

- onship between family communication patterns with feelings of loneliness, responsibility and prosocial behavior among male and female adolescent with visual impairment. *Journal of Interdisciplinary research*. 454-459. 2017.
15. GARNEFSKI, N. & DIEKSTRA, R. F. Adolescents from one parent, step-parent and intact families: emotional problems and suicide attempts. *Journal of Adolescents*, Vol. 20(2), 201-208. 1997.
16. PEPLAU, L. A., GOLDSTON, S. E. *Preventing the harmful consequences of severe and persistent loneliness*. Los Angeles: National Institute of Mental Health. 1982.
17. RIVADENEIRA, J. & LOPEZ, M. A. Escala de comunicacion familiar: validacion en poblacion adulta chilena. *Acta Colombiana de Psicologia*, Vol. 20(2), 127-137. 2017.
18. ROKACH, A. & NETO, F. The causes of loneliness in adolescence: A cross-cultural study. *International Journal of Adolescence and Youth*, Vol. 8(5), 65-80. 2000
19. RUBINSTEIN, C., SHAVER, P., PEPLAU, L. A. Loneliness. *Human Nature*. Vol.2, 58-65. 1979.
20. RUSSELL, D. W. UCLA Loneliness Scale (Version 3): Reliability, Validity, and Factor Structure. *Journal of personality assessment*, Vol. 66(1), 20-40. 1996.
21. SELVARAJ, N. Parent communication and adolescent loneliness *Indian Journal of Applied Research*. Vol. 5(8), 161-164. 2015.
22. SHEK, D. T. L & LEUNG, H. Positive youth development, life satisfaction and problem behaviors of adolescents in intact and non intact families in Hong Kong. *Original research article*. Vol. 1, 1-7. 2013.
23. SINGH, A. & KIRAN, U. V. Effect of Single Parent Family on Child Delinquency. *International Journal of Science and Research*. Vol. 3(9), 866-868. 2014
24. TIWARI, S. C. Loneliness: A disease? *Indian Journal of Psychiatry*, Vol. 55(4), 320-322. 2013.
25. VANHALST, J., SOENENS, B., LUYCKX, K., VAN PETEGEM, S., WE-EKS, M. S., & ASHER, S. R., Why do the lonely stay lonely? Chronically lonely adolescents' attributions and emotions in situations of social inclusion and exclusion. *Journal of Personality and Social Psychology*. Vol. 109(5), 932-948. 2015.
26. WEEKS M. S. & ASHER S. R. Loneliness in childhood: Toward the next generation of assessment and research. *Advances in child development and behavior*, Vol.42, 1-39. 2012

Primit la redacție 01.10.202